

Mifresta-rammen, og den bliver fastholdt. Det fastholder Venstre selvfølgelig også, indtil den aftale er forbi.

Det, jeg blot siger, er, at vi ingen intentioner har om at lægge Mifresta-midlerne sammen med ulandsrammen. Men det er definitionen, vi er uenige om, og det vil jeg gerne redegøre for, hvis jeg bliver spurgt igen.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Og så de næste tre, Jeppe Kofod, Inger Marie Bruun-Vierø og Ebbe Kalnæs. Først hr. Jeppe Kofod.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Ja, Venstre har jo et slogan, der hedder: »Venstre ved du, hvor du har«. Og hr. Jens Hald Madsen nævnte også i sin ordførertale, at Venstres udviklingsbistandspolitik bygger på gensidige krav og respekt. Sådan var ordene.

Så er jeg nødt til at spørge hr. Jens Hald Madsen: Hvor har vi Venstre henne, når det gælder den her konference, som vi diskuterer i dag, hjælpen til de 49 mindst udviklede lande, hvor der bor 600 mio. fattige mennesker? Hvor har vi Venstre? Er det Venstres politik, at hvis de kommer til magten, så er deres tilbud til de her lande at skære ned på bistanden?

Alt det andet om fri og fair handel lyder, som om Venstre og vi er meget enige omkring det spor. Men hvad med bistanden? Hvad med anstændigheden, hvor har vi Venstre dér? Det synes jeg, man skylder et klart svar på, og det håber jeg, at hr. Jens Hald Madsen kan give.

(Kort bemærkning).

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Venstre mener ligesom Det Radikale Venstre, at fattigdomsbekæmpelse er uomgængelig, både ud fra en humanitær vinkel og også ud fra en stabilitetsmæssig vinkel på verdensplan. Og da fattigdomsproblemet jo ikke bliver mindre af, at vi skærer i rammen, så går mit spørgsmål på, om det så ikke vil være en farbar vej, at man prøver at adskille diskussionen om rammens størrelse fra selve det konkrete projekt. For vi er da enige om, at der er mange dårlige regeringer, men vi har også konstateret, at antallet af fattige mennesker er uendelig stort, og det er et problem, der ikke går over af sig selv.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Og så er det hr. Kim Behnke.

Nej, det var Ebbe Kalnæs, det var det jo også. Tak for det. Tak for hjælpen.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Til hr. Jens Hald Madsen: Lad os nu ikke lave det her til en teknisk diskussion. Om det er multilateralt eller bilateralt. Om det er det ene eller det andet. Det er ikke det, der er det afgørende. Det afgørende er, at hr. Jens Hald Madsen egentlig har et flot ordføreriudlæg her med masser af gode visioner i, mange flotte ting i forhold til sygdomsbekæmpelse og en lang række andre ting.

Men på en eller anden måde kommer det til at virke som indpakning, som køn indpakning af en besparelse på ulandshjælpen, som man lige så godt kunne omdirigere til det, der er hovedformålet, at holde det mål, at holde fanen højt. Og jeg vil bare gerne have forklaret, hvordan man kan klare alt det gode, man gerne vil, de flotte visioner, samtidig med at man skal have dækket en besparelse ind. Man kan ikke pakke en besparelse ind i den slags ting og få den til at virke særlig troværdig.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Først til Socialdemokratiet. Gensidig respekt. Det er egentlig dækkende for mange af de her spørgsmål, der kommer. For det, Venstre godt vil demonstrere, er, at vi gerne vil gå ind i en dialog omkring bistandsområdet, hvor vi siger, at der er en gensidig respekt mellem dem, der modtager, og dem der giver. At begge parter lytter.

Derfor siger vi så også: Grunden til, at vi har holdt fast i, at vi vil have en fastfrysning af bistanden på 1999-niveau, er, at vi faktisk mener, og det må I gerne spørge mig om igen, at der er så mange eksempler på, at dem, vi giver penge til, ignorerer det vi siger. Hvor vi stiller nogle ganske almindelige krav om politisk vilje, politisk mod. Og det er det, jeg synes der er et problem.

Derfor er det også et svar til CD: Vi kan stadig væk godt give bistand til de forskellige områder og er meget enige, men vi vil bare ikke give til nogle regimer, som fuldstændig ignorerer, hvad vi siger til dem. Så vil vi hellere gå ind og sige, at man multilateralt, altså via FN-systemet, via andre organisationer sammen med andre lande, må lægge pres på det land, for vi kan ikke gøre det alene.